

Եղիա — Թիվ տասներեք

Քառասունվեց

Jeff Pippenger

2023-10-19

Նախորդ հոդվածում մենք Եղիան համադրում էինք 1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմության հետ: Եղիան խորհրդանշականորեն մուտք է գործում այդ պատմության մեջ, երբ Ուիլյամ Միլլերը վեր բարձրացվեց՝ հռչակելու առաջին հրեշտակի լուրը: Սարեփթայի այրին ներկայացնում է հավատարիմ եկեղեցի, որը հավաքում է երկու փայտ, այսինքն՝ երկու ազգ, որոնք 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին պետք է դառնային մեկ ազգ:

Եվ ասա՝ նրանց. Այսպես է ասում Տեր Աստվածը. Ահա Ես Իսրայելի որդիներին կվերցնեմ հեթանոսների միջից, ուր որ գնացել են, և նրանց կհավաքեմ ամեն կողմից ու կբերեմ նրանց իրենց երկիրը: Եվ նրանց մեկ ազգ կդարձնեմ այդ երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի թագավորի նրանց բոլորի վրա. և այլևս երկու ազգ չեն լինի, և այլևս երբեք երկու թագավորությունների չեն բաժանվի: Եվ այլևս չեն պղծի իրենք իրենց կուռքերով, ոչ իրենց զարշելի բաներով, ոչ էլ իրենց որևէ հանցանքով. այլ Ես նրանց կփրկեմ նրանց բոլոր բնակավայրերից, որոնցում մեղանչել են, և կմաքրեմ նրանց. և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը, և Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը: Եվ Իմ ծառա Դավիթը պիտի թագավորի նրանց վրա, և նրանք բոլորը մեկ հովիվ պիտի ունենան. նրանք պիտի ընթանան Իմ դատաստաններով, և պիտի պահեն Իմ կանոնները ու պիտի կատարեն դրանք: Եվ նրանք պիտի բնակվեն այն երկրում, որ Ես տվել եմ Իմ ծառա Հակոբին, որտեղ բնակվել են ձեր հայրերը. և պիտի բնակվեն այնտեղ իրենք, իրենց որդիները և իրենց որդիների որդիները հավիտյան, և Իմ ծառա Դավիթը պիտի լինի նրանց իշխանը հավիտյան: Ավելին, Ես նրանց հետ խաղաղության ուխտ պիտի կնքեմ. դա նրանց համար հավիտենական ուխտ պիտի լինի. և Ես նրանց կհաստատեմ, կշատացնեմ նրանց և Իմ սրբաբանը նրանց մեջ պիտի դնեմ հավիտյան: Իմ խորանն էլ պիտի լինի նրանց հետ. այո՛, Ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը, և նրանք պիտի լինեն Իմ ժողովուրդը: Եվ հեթանոսները պիտի իմանան, որ Ես՝ Տերս, սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ Իմ սրբաբանը լինի նրանց մեջ հավիտյան: Եզեկիել 37:21-28.

Եզեկիելը նշում է մի քանի օրհնություններ, որոնք խոստացված են երկու փայտերին, այսինքն՝ երկու ազգերին, որոնք դառնում են մեկ ազգ: Մենք կսկսենք դիտարկել այդ օրհնություններից չորսը, որոնք Քույր Ուայթը նշել է որպես չորս «գալուստներ», և որոնք բոլորը միաժամանակ կատարվեցին՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

«Քրիստոսի գալուստը՝ որպես մեր Քահանայապետ, դեպի Սրբությունների Սուրբը՝ սրբաբանի մաքրման համար, ինչպես ներկայացված է Դանիել 8.14-ում, մաքրու Որդու գալուստը դեպի Հինավուրցը, ինչպես ներկայացված է Դանիել 7.13-ում, և Տիրոջ գալուստը դեպի Իր տաճարը, ինչպես կանխագուշակված է Մաղաքիայի կողմից, նույն իրադարձության նկարագրություններն են. և նույնը նաև

ներկայացված է փեսայի՝ հարսանիքին գալուստով, ինչպես Քրիստոս նկարագրում է Մատթեոս 25-ի տասը կույսերի առակում»։ «Մեծ պայքարը», 426:

Քույր Ուայթի հիշատակած առաջին «գալուստը» քահանայապետի գալուստն է՝ «սրբարանի մաքրման» համար, որը պետք է տեղի ունենար երկու հազար երեք հարյուր տարվա վերջում: Այդ համարը տալիս է Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի հարցի պատասխանը, որտեղ հարցվում է. «Մինչև ե՞րբ պիտի տևի տեսիլքը մշտական զոհի և ամայացնող հանցանքի մասին, որպեսզի և՛ սրբարանը, և՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Տասնչորսերորդ համարը ցույց է տալիս, որ սրբարանի մաքրումը պետք է սկսվեր երկու հազար երեք հարյուր տարվա ավարտին: Եզեկիելն ասում է, որ Աստված «Իսրայելի որդիներին պիտի առնի հեթանոսների միջից, ուր որ գնացած լինեն, և պիտի հավաքի նրանց ամեն կողմից, ... և հավաքված ազգը այլևս իրեն չի պղծի», որովհետև Աստված «պիտի մաքրի նրանց. և նրանք պիտի լինեն իմ ժողովուրդը, և ես պիտի լինեմ նրանց Աստվածը»:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին այն երկրորդ «գալուստը», որին վկայակոչում էր Քույր Ուայթը, Դանիելի գրքի յոթերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի կատարյալ իրագործումն էր, որը ցույց է տալիս, որ Մարդու Որդին պետք է գար Հինավուրցի մոտ՝ թագավորություն ստանալու համար: Եզեկիելն ասում է, որ Աստված «նրանց մեկ ազգ պիտի անի այն երկրում՝ Իսրայելի լեռների վրա, և մեկ թագավոր պիտի թագավոր լինի նրանց բոլորի վրա»: Եզեկիելը Քրիստոսին ներկայացնում է որպես թագավոր՝ «Դավիթ» անունով, երբ ասում է, թե «Իմ ծառա Դավիթը թագավոր պիտի լինի նրանց վրա»: Նա նաև ցույց է տալիս, որ Քրիստոսը, որպես Դավիթ, պիտի լինի նրանց «մեկ հովիվը», և որ Նրա «ծառա Դավիթը» նաև «նրանց իշխանը պիտի լինի հավիտյան»: Թագավորը, ըստ սահմանման, իր թագավորական տիտղոսին որպես թագավոր կարիք ունի, և նա կարիք ունի տիրապետության, որի վրա իշխի, և իր թագավորության քաղաքացիների: Եթե քաղաքացիներ չլինեն, թագավորություն էլ չի լինի:

Ես տեսա գիշերային տեսիլքներում, և ահա մարդու Որդու նման մեկը գալիս էր երկնքի ամպերով և մոտեցավ Օրերի Հնին, և նրան մոտեցրին Նրա առաջ: Եվ նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն, որպեսզի բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և լեզուները ծառայեն նրան. նրա իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, որ չի անցնի, և նրա թագավորությունը՝ այն, որ չի կործանվի: Դանիել 7:13, 14.

Սպիտակ Քույրը մատնանշած երրորդ «գալուստը» այն ժամանակն էր, երբ Քրիստոսը, որպես «ուխտի պատգամաբեր», հանկարծ եկավ Իր տաճարը՝ Ղևիի որդիներին մաքրագործելու համար: Եզեկիելն ասում է, որ Քրիստոսը «կմաքրի նրանց. և նրանք Իմ ժողովուրդը պիտի լինեն, և ես նրանց Աստվածը պիտի լինեմ», և որ «ավելին»՝ Նա նրանց հետ «խաղաղության ուխտ» պիտի կապի, որը «հավիտենական ուխտ» պիտի լինի: Այդ ուխտը պիտի իրագործվեր, երբ Աստված Իր «սրբարանը նրանց մեջ կհաստատի», և որ «հեթանոսները պիտի իմանան, որ ես՝ Տերս, սրբացնում եմ Իսրայելին, երբ Իմ սրբարանը նրանց մեջ լինի»:

Ահա, ես կուղարկեմ իմ պատգամաբերին, և նա ճանապարհի կպատրաստի իմ առաջ. և Տերը, որին դուք փնտրում եք, հանկարծ պիտի գա իր տաճարը՝ ուխտի պատգամաբերը, որով դուք հրճվում եք. ահա, նա պիտի գա, ասում է Ձորաց Տերը: Բայց ո՞վ պիտի տանի նրա գալստյան օրը, և ո՞վ պիտի կանգնի, երբ նա հայտնվի. որովհետև նա նման է գտարարի կրակին և լվացարարների օճառին: Եվ նա պիտի նստի ինչպես արծաթ գտող ու մաքրող, և պիտի մաքրի Ղևիի որդիներին ու պիտի գտի նրանց ինչպես ոսկին և արծաթը, որպեսզի նրանք արդարությամբ ընծա մատուցեն Տիրոջը: Այն ժամանակ Հուդայի և Երուսաղեմի ընծան հաճելի պիտի լինի Տիրոջը, ինչպես հին օրերում և ինչպես նախկին տարիներին: Մաղաքիա 3:1–4:

1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմության մեջ Քրիստոսի՝ «ուխտի պատգամաբերի» ճանապարհը պատրաստող պատգամաբերը Եղիան էր, ինչպես ներկայացված է Վիլյամ Միլլերի միջոցով: Երբ Քրիստոսը հանկարծ եկավ Իր տաճարը, Նա «Լևիի որդիներին» մաքրեց որպես «գտողի կրակ»:

Մյուս «գալուստը», որ իրականացավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, փեսայի գալուստն էր: Եզեկիելը երկու անգամ նույնացնում է, որ երկու փայտերից հավաքված ազգը լինելու էր Աստծո «ժողովուրդը, և» որ Նա «նրանց Աստվածը կլինի»: Սա կատարվեց ամուսնությամբ: 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին այն չորս մարգարեությունները, որոնք կատարվեցին, և որոնց մասին հիշատակում է Քույր Ուայթը, բոլորը նույնացվում են Եզեկիելի երկու փայտերի վկայությամբ:

Եղիան ներկայացնում է այն պատգամաբերին, որը ճանապարհ է պատրաստում ուխտի պատգամաբերի համար: Քրիստոս Հովհաննես Մկրտչին նույնացրեց այն պատգամաբերի հետ, որը պատրաստեց ճանապարհը Իր առաջին գալստյան համար: Քույր Ուայթը Վիլյամ Միլլերին նույնացրեց Եղիայի հետ, և Միլլերը պատրաստեց ճանապարհը, որպեսզի Քրիստոս գա որպես «քահանայապետ», «Մարդու Որդի», «ուխտի պատգամաբեր» և «փեսա»:

Երեք ու կես տարի անց Եղիան եկավ Սարեփթայից, որտեղ նա բնակվել էր այրու և նրա որդու հետ, և պատվիրեց Աքաաբին ամբողջ Իսրայելին կանչել Կարմեղոս: Եզեկիելն ասում է, որ հեթանոսները պիտի ճանաչեն, որ Աստված Աստված է, երբ Նա Իր սրբարանը դնի այն ազգի մեջտեղում, որը հավաքված էր երկու փայտերից: Կարմեղոս լեռան վրա Եղիան Իսրայելին ասաց ընտրել՝ արդյոք Աստված՞ն է Աստված, թե՞ Բահադն է Աստված, սակայն նա հարցը դրեց ոչ միայն այն համատեքստում, թե ով է ճշմարիտ Աստվածը, այլև այն համատեքստում, թե ով է ճշմարիտ մարգարեն:

Եվ Եղիան մոտեցավ ամբողջ ժողովրդին ու ասաց. «Մինչև ե՞րբ պիտի տատանվեք երկու կարծիքների միջև. եթե Տերն է Աստված, հետևե՛ք Նրան, իսկ եթե Բահադն է, ապա հետևե՛ք նրան»: Եվ ժողովուրդը նրան ոչ մի խոսք չպատասխանեց: Ապա Եղիան ասաց ժողովրդին. «Ես, միայն ես, մնացի որպես Տիրոջ մարգարե, իսկ Բահադի մարգարեները չորս հարյուր հիսուն մարդ են»: Գ Թագավորաց 18:21, 22.

Ամբողջ Իսրայելը, ներառյալ Աքաբը, գիտեր, որ Եղիայի Աստվածը Աստված էր, երբ կրակն իջավ երկնքից և սպառեց Եղիայի զոհը: Կրակի իջնելը Կարմեղոս լեռան վրա

նշանավորում է այն պահը, երբ Աստված Իր սրբաբանը դրեց երկու փայտերից կազմված ազգի մեջտեղում: Կարմեղոս լեռան վրա եղած կրակի հրաշքը ցույց տվեց, որ Աստված Աստված էր, իսկ Բահադը՝ կեղծ աստված:

Սարեպտայում գործված հրաշքը, երբ Եղիան երեք անգամ պառկեց այրու մեռած որդու վրա, ապացուցեց նրան, որ Եղիան Աստծո մարդ էր, և Կարմեղոսի վրա տեղի ունեցած հրաշքն էլ նույնը կատարեց: Կարմեղոսի կրակը ոչ միայն ապացուցեց, որ Աստված է Աստված, այլև ցույց տվեց, որ Եղիան Աստծո ճշմարիտ մարգարեն էր՝ հակադրությամբ Բահադի մարգարեների և պուրակների մարգարեների: 1840-ից մինչև 1844 թվականների պատմության մեջ Միլլերը և միլլերականները դրսևորվեցին որպես ճշմարիտ մարգարեներ՝ հակադրությամբ ուխտադրուժ բողոքականության սուտ մարգարեների, որոնք հենց այդ նույն պատմության մեջ ցույց էին տվել, որ իրենք Հեզաբելի դուստրերն էին:

Եղիան Կարմեղոսի վրա ներկայացնում է ճշմարիտ բողոքական եղջյուրը ճանաչելու գործը, որովհետև աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորությունը՝ Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանը, ունի բողոքականության եղջյուր և հանրապետականության եղջյուր, և այն հենց նոր էր սկսել իր թագավորությունը 1798 թվականին: 1798 թվականին, Հեզաբելի իշխանության երեքուկես տարվա ավարտին, Եղիան Սարեփթայից եկավ, որպեսզի հստակ գանազանի, թե որ եկեղեցին էր երկրային գազանի վրա բողոքականության եղջյուրը:

Սարեփթացի այրին ընթանում էր Թյատիրայի պատմությունից դեպի ամուսնություն, ուր նրա այրությունը պիտի վերացվեր: Նրա հարություն առած որդին ներկայացնում է նրանց, ովքեր Հեզաբելի կողմից սպանվեցին երաշտի երեքուկես տարիների ընթացքում: Այն երկու փայտերը, որ նա հավաքում էր կրակ վառելու համար, բառացի Իսրայելի երկու տներն էին, որոնք պիտի մեկ ազգի պես հավաքվեին միասին, և այդ ազգը հոգևոր Իսրայելն էր: Այրին պատրաստվում էր այդ երկու փայտերով կրակ վառել, ինչը տեղի ունեցավ Կարմեղոսում և 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ ուխտի պատգամաբերը Ղևիի որդիներին մաքրեց «ծուլարարի կրակով»:

Կրակը Աստծո Հոգու թափման խորհրդանիշն է, որը տեղի ունեցավ Կարմեղոսում և Կեսգիշերյան աղաղակի ժամանակ, որն իր գազաթնակետին հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Երբ Պենտեկոստեի օրը լրիվ հասավ, նրանք բոլորը միաբանությամբ մեկտեղ էին: Եվ հանկարծ երկնքից մի ձայն եղավ՝ ինչպես սաստիկ սուրացող քամու, և այն լցրեց ամբողջ տունը, ուր նրանք նստած էին: Եվ նրանց երևացին բաժանված լեզուներ՝ ինչպես կրակից, և այն նստեց նրանցից յուրաքանչյուրի վրա: Եվ բոլորը լցվեցին Սուրբ Հոգով և սկսեցին այլ լեզուներով խոսել, ինչպես Հոգին նրանց տալիս էր արտաբերել: Գործք 2:1-4:

Հոգու հեղումը ներկայացնում է մի պատգամի հռչակումը, իսկ այրին պատրաստվում էր կրակ վառել, որպեսզի կերակուր պատրաստեր ուտելու համար, ինչը մի պատգամ է:

Եվ ես գնացի դեպի հրեշտակը և ասացի նրան. Տո՛ւր ինձ այն փոքր գիրքը: Եվ նա ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ այն և կե՛ր այն. և այն դառնություն պիտի պատճառի քո որովայնին, բայց քո բերանում մեղրի պես քաղցր պիտի լինի: Եվ ես վերցրի այն փոքր գիրքը հրեշտակի ձեռքից և կերա այն. և իմ բերանում այն մեղրի պես քաղցր էր, իսկ երբ այն կերա, իմ որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:9, 10.

Աքաաբի կողմից անմիջապես Հեզաբելին փոխանցված լուրն այն էր, որ Եղիայի Աստվածը ճշմարիտ Աստվածն էր, որովհետև Աքաաբը հենց նոր ականատես էր եղել, թե ինչպես Եղիայի Աստվածը պատասխանեց կրակով: Այն լուրը, որ անմիջապես բացվեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երրորդ հրեշտակի լուրն էր: Երկու դեպքում էլ՝ լինի Աքաաբի փոխանցած լուրը, թե երրորդ հրեշտակի լուրը, դա կատաղեցնում է Հեզաբելին:

Բայց արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը պիտի խռովեցնեն նրան. ուստի նա պիտի ելնի մեծ ցատումով՝ կործանելու և շատերին խապառ բնաջնջելու համար: Դանիել 11:44:

Դանիելի «արևելքից և հյուսիսից եկող լուրերը» ներկայացնում են այն պատգամը, որ կատաղեցնում է հյուսիսի թագավորին, որը Հեզաբելն է, և նա սկսում է երկրի պատմության վերջին հալածանքը: Այդ պատգամը ներկայացված էր Աքաաբի՝ Հեզաբելին ուղղված լուրով, և երրորդ հրեշտակի պատգամի հայտնությամբ՝ դատաստանի բացման ժամանակ՝ 1844 թվականին:

Եվ Աքաաբը Հեզաբելին պատմեց այն ամենը, ինչ արել էր Եղիան, և նաև՝ թե ինչպես էր նա սրով կոտորել բոլոր մարգարեներին: Այն ժամանակ Հեզաբելը պատգամաբեր ուղարկեց Եղիայի մոտ՝ ասելով. «Թող աստվածները ինձ այսպես անեն և առավել ևս, եթե վաղն այս ժամին քո կյանքը նրանցից մեկի կյանքի պես չդարձնեն»: Գ Թագավորաց 19:1, 2.

Եղիան, որպես խորհրդանիշ, ներկայացված է անապատի ժամանակաշրջանի միջոցով՝ 538-ից մինչև 1798 թթ. Այնուհետև, 1798 թվականին, Եղիան պատմության մեջ երևում է որպես Վիլյամ Միլլեր: 1844 թվականին Եղիան երկնքից իջեցնում է Կեսգիշերային Աղաղակի կրակը: Այնուհետև, 1863 թվականին, Եղիան և նրա պատգամը մերժվեցին: Նրա պատգամը Մովսեսի «յոթ ժամանակների» պատգամն էր, որը ներկայացված էր նաև Եզեկիելի երկու փայտերի պատգամով: Երկու փայտերի հավաքումը նրանց ցրման ավարտին Սարեփթայի այրու պատգամն էր, և նա հավաքեց երկու փայտերը նախքան կերակուր պատրաստելը:

Ջեյմս և Էլեն Ուայթերի համաձայն՝ միլլերիական աղվենտիզմը 1856 թվականին դարձավ լաոդիկեական աղվենտիզմ, և երբ նրանք այնուհետև 1863 թվականին մերժեցին Եղիայի պատգամը Մովսեսի «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ, իրենք վերացրին այն տրամաբանական կարողությունը՝ հասկանալու «յոթ ժամանակների» վերաբերյալ գիտության աճը, որը Աստված ձգտել էր ի հայտ բերել 1856 թվականին (Հայրամ Էդսոնի ութ անավարտ հոդվածների միջոցով): Նրանք տրամաբանորեն ստիպված եղան սկսել քանդել այն հիմնարար ճշմարտությունների համակարգը, որը

հրեշտակները առաջնորդել էին Ուիլյամ Միլլերին կազմավորելու: Միլլերի կողմից հայտնաբերված առաջին «քարը» այն հիմնաքարն էր, որի վրա լաոդիկեական աղվենտիզմը պիտի գայթակղվեր իր ամբողջ պատմության ընթացքում: Ճշմարտության այդ առաջին քարի մերժումը ծնեց Լաոդիկեայի կուրությունը՝ մի ախտանշան, որը բուժելի է, սակայն հազվադեպ է հետամտվում:

1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված տաճարի մաքրագործումը ներառում էր նաև այն «գորքի» մաքրագործումը, որը Դանիել 8:13-ում սրբարանի հետ միասին ոտնակոխ էր եղել: Չորքը ներկայացված էր Սարեփթայի այրու կողմից կրակի համար հավաքված «երկու փայտերով»: Այդ երկու փայտերը հին բառացի Իսրայելի երկու տներն էին: Բառացի Եփրեմն ու Հուդան պետք է մեկտեղվեին մեկ հոգևոր ազգի մեջ և դատաստանի բացման ժամանակ ուխտի պատգամաբերի կողմից մաքրվեին: Այդ երկու ազգերն էին այն «գորքը», որ ոտնակոխ էր եղել:

Եզեկիելի խոստումն այն էր, որ Աստված «Իսրայելի որդիներին կվերցնի հեթանոսների միջից, ուր որ գնացած լինեն», և «նրանց կհավաքի» ու «կբերի իրենց սեփական երկիրը»: Բառացի Իսրայելի երկիրը փառավոր երկիրն էր, կամ խոստացված երկիրը, այսինքն՝ Հուդան: 1798 թվականին հոգևոր փառավոր երկիրը Հայտնության տասներեքերորդ գլխում հիշատակված՝ երկրի երկու եղջյուր ունեցող գազանի երկիրն էր:

Այն օրը, երբ Ես Բարձրացրի Իմ ձեռքը նրանց վրա, որպեսզի նրանց դուրս բերեմ Եգիպտոսի երկրից դեպի մի երկիր, որ Ես ընտրել էի նրանց համար, կաթ ու մեղր հոսող, որը բոլոր երկրների փառքն է.... Սակայն Ես նաև Բարձրացրի Իմ ձեռքը նրանց վրա անապատում, որ նրանց չպիտի տանեմ այն երկիրը, որ տվել էի նրանց, կաթ ու մեղր հոսող, որը բոլոր երկրների փառքն է: Եզեկիել 20:6, 15.

Իսրայելի երկու բառացի տները բնակվում էին այն երկրում, որը «բոլոր երկրների փառքն» էր, այն երկրում, որ «հոսում էր» «կաթով և մեղրով»: Երբ Իսրայելի երկու բառացի տները միասին հավաքվեցին որպես հոգևոր Իսրայել, նրանց խոստացվեց, որ պիտի տեղադրվեն իրենց իսկ երկրում: Հոգևոր «փառավոր երկիրը» այն վայրն է, որտեղ երկրի գազանի իշխանության ընթացքում գտնվում են թե՛ Միլլերիտների շարժումը՝ սկզբում, թե՛ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը՝ վերջում: Այն շարժումը, որ ներկայացնում է հարյուր քառասունչորս հազարը, կարող էր Բարձրացվել միայն երկրի գազանի երկրում: Ցանկացած շարժում, որ հավակնում է լինել երրորդ հրեշտակի շարժումը որևէ այլ երկրից, կեղծիք է, որովհետև Ալֆան և Օմեգան միշտ վերջը պատկերում են սկզբի միջոցով:

«Աստծո անգուգական ողորմություններն ու օրհնությունները առատորեն հեղվել են մեր ազգի վրա. այն եղել է ազատության երկիր և ողջ երկրի փառքը: Բայց Աստծուն երախտագիտություն վերադարձնելու փոխարեն, Աստծուն և Նրա օրենքը պատվելու փոխարեն, Ամերիկայի դավանող քրիստոնյաները խմորվել են հպարտությամբ, ազահությամբ և ինքնաբավությամբ....»

«Եկել է այն ժամանակը, երբ դատաստանը ընկել է փողոցներում, և արդարությունը չի կարող մուտք գործել, և նա, ով հեռանում է չարից, իրեն որս է դարձնում: Բայց

Տիրոջ բազուկը չի կարճացել, որ չկարողանա փրկել, և Նրա ականջը չի ծանրացել, որ չկարողանա լսել: Միացյալ Նահանգների ժողովուրդը եղել է արտոնյալ ժողովուրդ. բայց երբ նրանք սահմանափակ են կրոնական ազատությունը, հրաժարվեն բողոքականությունից և աջակցություն ցուցաբերեն պապականությանը, նրանց մեղքի չափը կլրանա, և «ազգային ուխտադրությունը» կգրանցվի երկնքի գրքերում: Այս ուխտադրության արդյունքը կլինի ազգային կործանում»: Review and Herald, May 2, 1893.

Դանիելի ութերորդ գլուխը, տասներեքերորդ և տասնչորսերորդ համարները, մատնանշում են թե՛ սրբարանի, թե՛ զորքի կոխկոտվելը: Զորքը բառացի Իսրայելի երկու տներն էին: Երուսաղեմը խորտակվել էր Մուր դարերի հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիների ընթացքում:

Եվ ինձ տրվեց եղեգ՝ գավազանի նման. և հրեշտակը կանգնած ասում էր. Վե՛ր կաց և չափի՛ր Աստծու տաճարը, և զոհասեղանը, և այնտեղ երկրպագողներին: Բայց տաճարից դուրս եղած գավիթը դո՛ւրս թող և այն մի՛ չափիր, որովհետև այն տրված է հեթանոսներին. և սուրբ քաղաքը նրանք ոտնակոխ պիտի անեն քառասուններկու ամիս: Հայտնություն 11:1, 2.

Յովհաննեսը Հայտնութեան տասնմեկերորդ գլխում հրահանգում է չափել ոչ միայն տաճարը, այլև «նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են»: Յովհաննեսը մարգարեաբար տեղադրում էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, երբ նրան հրամայուեց չափել տաճարը եւ այնտեղի երկրպագուներին:

Եվ վերցրի այն փոքրիկ գիրքը հրեշտակի ձեռքից ու կերա այն. և իմ բերանում այն քաղցր էր մեղրի պես, իսկ երբ կերա այն, իմ որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:10:

Հայտնության տասներորդ գլխի տասներորդ համարում Հովհաննեսը ներկայացրեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի դառը հիասթափությունը, և անմիջապես նրան ասվեց չափել թե՛ սրբարանը, թե՛ զորքը: Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի հարցի նյութը թե՛ սրբարանի, թե՛ զորքի ոտնահարումն է: Հովհաննեսը տեղեկացնում է մեզ, որ «հեթանոսները» պիտի «ոտքի տակ տան» «սուրբ քաղաքը» «քառասուններկու ամիս»: Քառասուններկու ամիսը Եղիայի երեքուկես տարին էր: Դա Խավար Դարաշրջանն էր՝ 538-ից մինչև 1798 թվականը: Մարգարեաբար կանգնած լինելով 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին՝ Հովհաննեսին ասվեց թողնել գավիթը և «չափել այն ոչ, որովհետև այն տրված էր հեթանոսներին, և սուրբ քաղաքը նրանք պիտի ոտքի տակ տան քառասուններկու ամիս»:

Երբ Հովհաննեսին ասվեց չափել «տաճարը, և զոհասեղանը, և նրանց, որ այնտեղ երկրպագում են», Դանիելի ութերորդ գլխի տասներեքերորդ խոսքի բառերով նրան ասվեց չափել սրբարանը և զորքը: Եթե Հովհաննեսին ասվեց «չ» հաշվել հազար երկու հարյուր վաթսուն տարիները, ապա նա պետք է չափեր 1798 թվականից մինչև այն տեղը, որտեղ ինքը կանգնած էր 1844 թվականին: 1798-ից մինչև 1844 թվականները, երբ չափվում են, ներկայացնում են քառասունվեց տարի: Քառասունվեց տարիների սկիզբը

1798 թվականին էր, երբ կատարվեց Մովսեսի «յոթ ժամանակները» Իսրայելի հյուսիսային տան դեմ: Քառասունվեց տարիների ավարտը 1844 թվականին էր, երբ կատարվեց Մովսեսի «յոթ ժամանակները» Իսրայելի հարավային տան դեմ: Հովհաննեսի չափումը հավասար է քառասունվեց տարվա: Քառասունվեց թիվը խորհրդանշում է տաճարը: Հիսուսն ասաց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և ես երեք օրում այն կկանգնեցնեմ», բայց մանրակրկիտ վեճի բռնված հրեաները պնդում էին, թե տաճարը կանգնեցվել էր քառասունվեց տարում:

Հիսուս պատասխանեց և ասաց նրանց. «Քանդեցե՛ք այս տաճարը, և երեք օրում ես այն կվերականգնեմ»: Այն ժամանակ հրեաներն ասացին. «Քառասունվեց տարի է այս տաճարը շինվում է, և դո՞ւ երեք օրում այն կկանգնեցնես»: Բայց նա իր մարմնի տաճարի մասին էր խոսում: Հովհաննես 2:19–21.

Հիսուսը վերցրեց Ադամի մարմինը Ադամի անկումից հետո՝ նրա բոլոր ժառանգված ապականություններով հանդերձ, որպեսզի օրինակ տա, որ մենք հաղթահարենք այնպես, ինչպես Ինքը հաղթահարեց: Երկու վկաների հիման վրա՝ ուսուցանել, թե Քրիստոսի մարմինը չէր պարունակում մեղքի չորս հազար տարիների ժառանգված ապականությունները, նշանակում է տարածել Բաբելոնի գինին, որովհետև ուսուցանել, թե Քրիստոսը չընդունեց այդ ժառանգված տկարությունները, կաթոլիկության հիմնական վարդապետություններից մեկն է:

Եվ ամեն մի հոգի, որ չի դավանում, թե Հիսուս Քրիստոսը մարմնով եկած է, Աստծուց չէ. և սա է նեռի հոգին, որի մասին լսել էք, թե պիտի գա, և այժմ իսկ արդեն աշխարհում է: Ա Հովհաննես 4:3:

Որովհետև շատ մոլորեցնողներ աշխարհ են մտել, որոնք չեն դավանում, թե Հիսուս Քրիստոսը մարմնով եկած է. սա է մոլորեցնողը և նեռը: Բ Հովհաննես 1:7:

Քրիստոսի մարմնի տաճարը յուրաքանչյուր մարդու մարմնի տաճարն էր:

«Քրիստոսը ամայի անապատում Սատանայի փորձություններին դիմանալու համար այնչափ նպաստավոր դրության մեջ չէր, որքան Ադամը, երբ նա փորձվում էր Եդեմում: Աստծո Որդին խոնարհեց Իրեն և ընդունեց մարդու բնությունը այն բանից հետո, երբ մարդկային ցեղը չորս հազար տարի հեռացել էր Եդեմից և իր սկզբնական մաքրության ու ուղղության վիճակից: Դարեր շարունակ մեղքը իր սարսափելի դրոշմներն էր դնում մարդկային ցեղի վրա, և ֆիզիկական, մտավոր ու բարոյական այլասերումը տիրում էր ամբողջ մարդկային ընտանիքի մեջ:»

«Երբ Ադամը Եդեմում հարձակման ենթարկվեց փորձիչի կողմից, նա առանց մեղքի արատի էր: Նա կանգնած էր Աստծո առաջ իր կատարելության գործությամբ: Նրա էության բոլոր օրգաններն ու կարողությունները հավասարապես զարգացած էին և ներդաշնակորեն հավասարակշռված:»

«Քրիստոսը, փորձության անապատում, կանգնեց Ադամի տեղում՝ կրելու այն փորձությունը, որին նա չկարողացավ դիմանալ: Այստեղ Քրիստոսը հաղթեց մեղավորի փոխարեն՝ Ադամի՝ իր տան լույսից երես դառնալուց չորս հազար տարի անց: Աստծո ներկայությունից բաժանված՝ մարդկային ընտանիքը յուրաքանչյուր

հաջորդ սերնդով ավելի ու ավելի էր հեռանում այն սկզբնական մաքրությունից, իմաստությունից և գիտությունից, որ Ադամը ուներ Եդեմում: Քրիստոսը կրեց ցեղի մեղքերն ու տկարությունները այնպես, ինչպես դրանք գոյություն ունեին այն ժամանակ, երբ Նա եկավ երկիր՝ մարդուն օգնելու: Ցեղի անունից, Իր վրա ունենալով ընկած մարդու տկարությունները, Նա պետք է դիմագրավեր սատանայի փորձություններին բոլոր այն կետերում, որոնցով մարդը պիտի ենթարկվեր հարձակման»: Selected Messages, գիրք 1, 267, 268.

Հովհաննեսի երկրորդ գլխում Քրիստոսը խոսում էր Իր մարմնի մասին՝ որպես տաճարի, և Նրա մարմին-տաճարը մարդկային էակի մարմինն էր՝ չորս հազար տարվա կուտակված տկարության այլասերումներով: Այն մարդկային տաճարը, որին Քրիստոսը ակնարկում էր, կազմված է քառասունվեց քրոմոսոմներից: Երբ Մովսեսը բարձրացավ Սինայ՝ օրենքն ու տաճարը կանգնեցնելու վերաբերյալ ցուցումները ստանալու, նա լեռան վրա մնաց քառասունվեց օր: Եզեկիելը հիշատակում է, որ Քրիստոսը Իր տաճարը դնում է երկու փայտերի «միջում»: Հյուսիսային թագավորության և հարավային թագավորության յոթ ժամանակների ավարտից մինչև այն ժամանակահատվածը, որ Հովհաննեսին ասվեց չափել, անցավ քառասունվեց տարի, և դա ներկայացնում էր 1798 և 1844 թվականների միջև եղած «միջոցը» կամ ժամանակահատվածը: Այդ քառասունվեց տարիների ընթացքում Հիսուսը կանգնեցրեց հոգևոր տաճարը, որը Նա հանկարծ պիտի մաքրեր, երբ գար որպես ուխտի պատգամաբեր: Որպես ուխտի պատգամաբեր՝ Նա պիտի Իր օրենքը գրեր Իր ժողովրդի սրտերի վրա: Այդ օրենքը ներկայացված է երկու տախտակներով: Առաջին տախտակն ունի չորս պատվիրան, երկրորդ տախտակը՝ վեց: Միասին դրանք ներկայացնում են քառասունվեց թիվը:

Հոգևոր Իսրայելի հավաքումը 1798-ից մինչև 1844 թվականը ներկայացնում է հոգևոր Իսրայելի հավաքումը, սակայն այն նաև ներկայացնում է տաճարի հաստատումը:

Ում մօտ գալով՝ որպես կենդանի Քար, որ թեև մարդկանց կողմից մերժուած է, բայց Աստծու կողմից ընտրուած է եւ պատուական, դուք եւս, որպէս կենդանի քարեր, շինուում էք իբրեւ հոգեւոր տուն, սուրբ քահանայութիւն, որպէսզի մատուցանէք հոգեւոր զոհեր, որոնք ընդունելի են Աստծուն Յիսուս Քրիստոսի միջոցով:

Ուստիև Սուրբ Գրքում պարունակված է. «Ահա Սիոնում դնում եմ անկյունաքարի գլուխը՝ ընտիր, պատվական, և նա, ով հավատում է նրան, ամոթով չի մնա»:

Ուրեմն ձեզ համար, որ հավատում եք, Նա պատվական է. իսկ նրանց համար, որ անհնազանդ են, այն քարը, որ շինարարները մերժեցին, նույնը անկյունաքար եղավ, և գայթակղության քար ու խոչընդոտի վեմ նրանց համար, որոնք խոսքի վրա գայթակում են՝ անհնազանդ լինելով. ինչի համար էլ նշանակված էին:

Բայց դուք ընտրյալ սերունդ եք, թագավորական քահանայություն, սուրբ ազգ, առանձնահատուկ ժողովուրդ, որպեսզի հռչակեք նրա փառքերը, ով ձեզ խավարից կանչեց իր սքանչելի լույսի մեջ. դուք, որ մի ժամանակ ժողովուրդ չէիք, իսկ այժմ Աստծու ժողովուրդն եք. դուք, որ ողորմություն չէիք ստացել, իսկ այժմ ողորմություն ստացաք: Ա Պետրոս 2:4–10.

1798-ից մինչև 1844 թվականներին կանգնեցված տաճարը ներառում է մի դաս, որ «նշանակված» էին անհնազանդության: Նրանց անհնազանդությունը դրսևորվեց «յոթ ժամանակները», «անկյունաքարը», «այն քարը, որ շինարարները մերժեցին», որը «գայթակղության վեմ» և «սայթաքման քար» է, մերժելու մեջ:

Այն դասը, որ «Աստծուց ընտրված» էր, ճանաչեց այն «քարը», որ «մարդկանց կողմից մերժված» էր, որպես «կենդանի քար» և որպես այն «քարը», որ «Աստծուց ընտրված» էր և «պատվական»: «Աստծուց ընտրվածները», «ընտրյալ սերունդը», որ «անցյալ ժամանակներում» «ժողովուրդ չէին, այլ» այն ժամանակ պիտի դառնային «Աստծու ժողովուրդը»: Երբ Աստված հավաքեց երկու փայտերը, Նա նրանց դուրս բերեց «հեթանոսներից»: Նրանք պիտի դառնային Նրա ժողովուրդը, երբ Նա 1798-ից մինչև 1844 թվականների քառասունվեց տարիների ընթացքում երկու ազգերը միացրեց մեկի մեջ:

Կա միայն մեկ հիմք, և այդ հիմքը Հիսուս Քրիստոսն է, սակայն այն «գայթակղության քարը», որ անհնազանդների կողմից մերժված պատմության հիմքն էր, Մովսեսի «յոթ ժամանակներն» էին: Երբ «յոթ ժամանակները» մերժվեցին 1863 թվականին, դա Հիսուս Քրիստոսի մերժումն էր:

Առակների այն խառնուրդը, որը ենթադրում է, թե 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին սկսված սրբարանի մաքրագործումը միայն երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության կատարումն էր, մատնանշում է դատարկ մի սրբարան, զորքից զուրկ մի սրբարան, հպատակներից զուրկ մի թագավորություն: Ներշնչամբ տրված սրբարանի նպատակից ավելի բարձր առաջնահերթություն ունեցող ոչ մի նպատակ չկա, քան այն, ինչ Աստված ասաց, որ սրբարանի նպատակն է:

Եվ թող Ինձ համար մի սրբարան շինեն, որպեսզի բնակվեմ նրանց մեջ: Ելից 25:8.

Սուրբ Գրքերում Աստծո սրբարանը մշտապես կապված է Նրա ժողովրդի հետ, որը զորքն է: Եզեկիելի երկու գավազանները, որոնք նույնացվում են որպես երկու ազգ, պետք է դառնային մեկ ազգ, և Աստծո սրբարանը պիտի լիներ նրանց մեջտեղում: Դանիել ութերորդ գլխի տասներեքերորդ համարի հարցը խեղաթյուրել՝ որպեսզի ծածկվի, թե իրականում ինչ է հարցվում այդ հարցով, միաժամանակ նաև մերժել է նշանակում տասներեքերորդ համարի «մի սրբին», որին խնդրվեց պատասխանել այդ հարցին:

Ապա լսեցի, որ մի սուրբ խոսում էր, և մեկ այլ սուրբ ասաց այն խոսող որոշակի սրբին. «Մինչե՞ վ պիտի լինի տեսիլքը մշտական զոհաբերության, ավերածության հանցանքի մասին, որ թե՛ սրբարանը և թե՛ զորքը ոտնակոխ լինեն»: Եվ նա ինձ ասաց. «Մինչև երկու հազար երեք հարյուր օր. ապա սրբարանը պիտի սրբագործվի»: Դանիել 8:13, 14.

Հարցը տրված երկնային էակը կոչվում է «այն ոմն սուրբը», և այդ արտահայտությունը թարգմանված է եբրայերեն «Palmoni» բառից, որը նշանակում է՝ հրաշալի հաշվիչ, գաղտնիքների հաշվիչ: Այն հատվածում, որը Ադվենտիզմի կենտրոնական այունն ու

հիմքն է, Քրիստոս Ինքն Իրեն ներկայացնում է որպես հրաշալի հաշվիչ: Նա այդպես է անում հենց այն տեղում, որտեղ նշում է Աստվածաշնչում ամենաերկար ժամանակային մարգարեության և նաև երկու հազար երեք հարյուր օրերի ժամանակային մարգարեության փոխհարաբերությունը: Ամենաերկար ժամանակային մարգարեությունը Մովսեսի երդումն է, այսինքն՝ Ղևտական քսանվեցերորդ գլխի յոթ ժամանակները: Սա այն մարգարեությունն է, որը մատնանշում է Իսրայելի երկու տների ցրումն ու ստրկացումը, որոնք նույնացվում են որպես այն «գործը», որ պիտի կոխկոտվի տասներեքերորդ համարում, մինչդեռ տասնչորսերորդ համարը մատնանշում է սրբաբանի կոխկոտման մարգարեությունը: Երկու մարգարեություններն էլ կատարվեցին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, այն բանից հետո, երբ Սարեփաթի այրին ուխտի պատգամաբերի կրակի համար հավաքեց երկու փայտերը:

Երբ Ադվենտիզմը մերժեց մարգարեական ժամանակի հենց առաջին ճշմարտությունը, որի ըմբռնմանը հրեշտակները առաջնորդել էին Վիլյամ Միլլերին, նրանք կուրացրին իրենք իրենց: 1856 թվականին, Հայրամ Էդսոնի ութ հոդվածներով, Պալմոնին փորձեց ավելացնել յոթ ժամանակների լույսը, սակայն ապարդյուն: Նրանք մերժեցին Լաոդիկեային ուղղված լուրը և ընդունեցին Լաոդիկեայի հինգ չարորակ դրսևորումները՝ այդպիսով իրենց նույնացնելով հինգ անմիտ կույսերի հետ:

Եսայիայի յոթերորդ գլխի վաթսուհինգ տարիները, որոնք իրենց սկզբում նույնացնում են մ.թ.ա. 742, մ.թ.ա. 723 և մ.թ.ա. 677 թվականները, կրկնվեցին իրենց ավարտական պատմության մեջ՝ 1798, 1844 և 1863 թվականներին: Այդ ավարտական պատմությունը ներկայացված է Եզեկիելի երեսույթերորդ գլխում երկու փայտերի հավաքմամբ, իսկ Սարեփաթի այրին (ինչպես նա կոչվում է Նոր Կտակարանի հունարենում) այն պատմությունն է, որում Աստված ուխտային հարաբերություն է հաստատում հոգևոր Իսրայելի հետ՝ հոգևոր Հուդայում (փառավոր երկրում), Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության պատմության ընթացքում: Այդ պատմությունը, լինելով վաթսուհինգ տարիների մարգարեության ավարտը, նաև ներկայացնում է Հայտնության տասներեքերորդ գլխի երկրային գազանի սկիզբը: Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության սկզբում երկու փայտերի միացումը պատկերում է Աստվածաշնչյան մարգարեության վեցերորդ թագավորության ավարտը: Այդ պատմությունը պարունակում է բողոքականության եղջյուրի և հանրապետականության եղջյուրի գուգահեռ պատմություն:

Մարգարեաբար իշխանությունը, կամ եղջյուրը, կամ ազգը, կամ թագավորությունը, կամ թագավորը, կամ գլուխը փոխարինելի խորհրդանիշներ են՝ ըստ այն համատեքստի, որում դրանք գործածվում են: Այս բոլոր խորհրդանիշները նաև վերաբերում են այն երկու փայտերին, որոնք Եզեկիելը նույնացնում է որպես երկու ազգեր: Երկրային գազանի մարգարեական պատմության սկզբում բողոքական եղջյուրը հավաքվեց մեկ ազգի, կամ մեկ եղջյուրի մեջ: Այդ նույն պատմության վերջում Հանրապետական եղջյուրը կմիանա ուխտադրժող բողոքականության եղջյուրին՝ մեկ ազգ կազմելու համար: Այդ ազգը կհանդիսանա Հայտնության տասներեքերորդ գլխի

ծովային գազանի պատկերը: Տրամաբանորեն, եթե մենք հրաժարվում ենք տեսնել յոթ ժամանակների անեծքի վկայությունը (որը իրականացվեց բառացի Իսրայելի երկու տների դեմ), ապա, անշուշտ, չենք կարողանա տեսնել, թե ինչպես հին Իսրայելի այդ երկու բառացի տները 1844 թվականին դարձան հոգևոր Իսրայելի ազգը: Եթե մենք չենք կարող տեսնել այդ պատմությունը, ապա բացարձակապես «ոչ մի պատկերացում չունենք» այն մասին, թե ինչպես Միացյալ Նահանգների սկզբի այդ պատմությունը նույնացնում է վերջի պատմությունը, երբ Հանրապետական եղջյուրը կրկնում է հավաքման գործընթացն ու միավորվելը, որոնք սկզբում պատկերավորվեցին բողոքական եղջյուրով:

Հաջորդ հոդվածում կշարունակենք դիտարկել այս ճշմարտությունները: